

DE KALEBASSENOORLOG

De bende van Saliña Black Cobra's telt twaalf leden. Straks zijn het er misschien dertien. Die dertiende man kan Jurcell vannacht worden. Ze fietsen naar de wijk Santa Rosa. Het verkeerslicht op de grote kruising van de Seru Loraweg staat op rood.

'Doorrijden!' schreeuwt Randy.

De automobilisten die netjes staan te wachten tot het licht op groen springt, kijken vanuit hun ooghoeken naar de groep jongens. Het is tien uur 's avonds. Ze vragen zich vast af waar de ouders van deze jongeren zijn. Zouden ze hun kinderen toestemming hebben gegeven om zo laat nog op straat te zijn? Op een doordeweekse dag? En wat zit er in de zakken die de jongens op hun rug hebben? Misschien weten de ouders helemaal niet dat hun kinderen nog op zijn. Waarschijnlijk denken ze dat ze gewoon in bed liggen.

De jongens fietsen de Santa Rosaweg in. Jurcell rijdt naast Randy. Nog wel. Nu zijn ze nog samen. Maar straks begint de nacht van Jurcell. Vannacht moet hij bewijzen dat hij mans genoeg is om lid te worden van de Saliña Black Cobra's. Vannacht moet hij alleen een inbraak plegen, zonder Randy aan zijn zij. Een fiets stelen uit een huis met loslopende honden in de tuin. En als het even kan niet alleen een fiets. Hij is vannacht de leider.

Aan het begin van de Kaya Kadushi blijven ze staan. Randy kijkt Jurcell aan. Hij steekt zijn duim omhoog en klopt met zijn vuist op zijn borst, ter hoogte van zijn hart.

'Jurcell,' zegt hij. 'Je weet dat het een eer is lid te mogen zijn van onze club. Nu moet jij bewijzen dat je die eer verdient. Ga je gang.'

De jongens stappen van hun fietsen en vormen een kring. Jurcell gaat in het midden staan. Hij draait om zijn as en kijkt de jongens een voor een strak in hun gezicht. Precies zoals hij het Randy gisteren heeft zien doen.

‘Oké, mati,’ zegt hij. ‘Deze operatie moet slagen.’

‘Sorry man,’ zegt Randy. ‘Eerst even dit.’

Hij maakt een gebaar en de jongens halen de zakken van hun rug en zetten die in de kring. Ze zitten vol ronde groene kalebassen. Jurcell zet zijn zak bij de andere. Hij heeft ook een zak vol verzameld, maar hij weet nog steeds niet waar de kalebassen voor nodig zijn.

‘We zijn hier buiten onze eigen wijk,’ zegt Randy. ‘Dit is het terrein van de Santa Rosa Devils. Als ze ons hier betrappen, hebben we oorlog.’

‘Oorlog?’ vraagt Jurcell.

‘En niet zo’n kleintje ook,’ zegt Randy. ‘Da’s op leven en dood. Dus we nemen altijd wapens mee als we de grens overgaan. En omdat jij vanavond de operatie leidt, ben je ook legeraanvoerder.’

Oorlog? denkt Jurcell. Inbreken, oké. Als de honden slapen valt het mee. Maar oorlog? Dat is nieuw.

‘Deel de kalebassen uit,’ zegt Randy.

Het is duidelijk dat hij nog steeds de baas is, Jurcell mag de baas alleen maar spelen. Hij pakt een zak en houdt die Randy voor.

‘Nee mati,’ zegt Randy, ‘ik heb geen kalebas nodig. Ik heb andere munitie om me mee te verdedigen.’

Jurcell geeft de kalebassen aan de andere jongens. Dan gaat hij weer in het midden van de kring staan en verdeelt de taken.

‘Geef mij het vlees met de slaapmiddelen maar,’ zegt hij tot slot.

Juni, de tweede man van de bende, geeft Jurcell een plastic zak. Jurcell maakt hem open en de smerigste geur die hij ooit geroken heeft springt zijn neus in. Hij kan bijna niet meer ademen.

‘Wat voor vlees is dit?’

‘Vannacht worden de hondjes niet in slaap gebracht, vannacht staan ze nooit meer op,’ zegt Juni.

‘Wat bedoel je?’

De andere bendeleden beginnen te lachen.

‘Als wij in de wijk van de vijand opereren,’ zegt Randy, ‘worden de honden vergiftigd. Dood moeten ze.’

‘Maar ze ruiken toch meteen dat dit vergif is!’

‘Ze krijgen bijna niets te eten, die honden, ze hebben altijd honger en daarom grijpen ze iedere inbreker die langskomt. Dus als je ze een stukje lekker vlees toegooit, zijn ze niet zo kieskeurig.’

‘Dat doe ik niet,’ zegt Jurcell.

‘Ah... koetsjekoetsjie!’ gilt Juni. ‘Horen jullie dat? Jurcell durft geen honden te doden. Kan hij dan lid worden van de Saliña Black Cobra’s?’

‘Nee!’ schreeuwen de jongens in koor.

Juni steekt zijn vuist op. Hij wil iets zeggen. ‘Ik heb het je gezegd.’ Hij kijkt naar Randy terwijl hij praat. ‘Die jongen is een watje. Hij heeft nog nooit een hond geslagen, laat staan gedood. En je wilt hem mijn positie geven.’

Randy steekt zijn vuist omhoog.

‘Doe niet zo dom. Weet je wie deze jongen is? Weet je wat het voor onze bende betekent om de zoon van Richard Ricardo als tweede aanvoerder te hebben? Wie weet wat dat voor ons betekent?’

‘Hij brengt geld voor ons binnen,’ zegt een van de bendeleden.

‘Fout, fout, fout. Niemand brengt geld van thuis, geld kunnen we overal krijgen in de huizen van onze vijanden.’

‘We halen de krant,’ zegt een ander bendelid.

Randy loopt naar hem toe en geeft hem een klap in zijn gezicht.

‘Kijken jullie nooit naar Amerikaanse zenders op televisie?’ vraagt hij. ‘Daar zie je wat een echte bende is. Zo worden wij ook. Wij worden de Amerikaanse bende van Curaçao. We halen de kranten niet met de zoon van een beroemde voetballer, maar met onze gevechten en met onze plunderingen. Onze daden!’

Er valt een stilte. In de verte blaft een hond. Randy loopt naar Jurcell toe.

‘Ze zeggen dat alleen arme jongens bendes vormen. Dat wij uit verdorven milieus komen, dat onze families slecht zijn, dat onze vaders niet deugen en dat wij daarom gedoemd zijn het slechte pad op te gaan.’ Hij pakt Jurcell bij zijn schouder. ‘Maar kijk wat wij nu hebben. Het bewijs dat ook jongens uit goede families, rijke jongens, slimme jongens, dat *alle* jongens lid willen en kunnen worden van een straatbende. Kijk, de zoon van de grootste sport-

held aller tijden leidt samen met mij de gevaarlijkste straatbende van het eiland. Met Jurcell erbij zullen we respect afdwingen. Wij, de machtigste straatbende. Respect! Iedereen zal trillen en beven, alleen al bij het horen van de naam Saliña Black Cobra's. Ook de schoften van Santa Rosa Devils.'

De hond in de verte blaft opnieuw.

'Die hond zal na vanavond nooit meer blaffen,' zegt Randy. 'Geen enkele hond zal ooit nog blaffen in Santa Rosa. Daar zorgen de Saliña Black Cobra's wel voor. Kom op, Jurcell.'

'Ik ga geen hond doden,' zegt Jurcell vastberaden.

'Dan zul je de tuin in moeten met die loslopende honden.'

'Zeg maar waar ik moet inbreken,' zegt Jurcell.

Dan maar een paar scherpe tanden in mijn kuit, denkt hij. Stelen? Oké. Je kunt altijd een nieuwe mountainbike kopen als je er een nodig hebt. Maar een nieuw leven? Dat kun je in de duurste winkel niet krijgen.

'Aangezien je zo moedig bent, zullen we je meteen maar een grote klus geven. Je gaat een *bike* stelen uit de garage van de familie Van Manenveld, de eigenaar van het grootste winkelcentrum op het eiland. En als je onderweg wat andere mooie spullen tegenkomt, hoef je die niet te laten liggen. Geef je ogen en je handen goed de kost.'

Jurcell knikt.

'Wat voor honden lopen er rond in die tuin?' vraagt hij.

'Je mag twee keer raden.'

'Rottweilers?'

'In één keer goed.'

'Hoeveel zijn het er?'

'Vijf. Ze zijn afgericht, je overleeft het nooit.'

'Ik dood geen honden, geen hagedissen, geen katten, geen enkel levend wezen. Ik dood niet.'

'Zullen we alvast een kaarsje voor hem opsteken?' vraagt Juni.

De andere bendeleden nemen hun baseballpet af en houden hem tegen hun borst.

'Kom op,' zegt Jurcell. 'Er is werk aan de winkel.'

Hij stuurt zijn mannen naar hun posten en loopt gebukt door

een diepe greppel naast de weg de Kadushistraat in. Gelukkig heeft het lang niet geregend. De greppel staat droog. Als het geregend heeft stroomt er water door naar zee, dat van alles meesleurt, van afgebroken takken tot dode dieren. Nu is de greppel volgegroeid met struiken.

Het huis is groot en wordt omringd door een hoge muur. Jurcell wacht op het teken van de jongens die het huis aan de voorkant zijn gaan inspecteren. Hij hoort ze fluiten. Jurcell telt. Een, twee, drie keer hoort hij het fluitje van de *trupiaal*. Dat betekent dat de lichten in het huis uit zijn en de bewoners naar bed zijn gegaan.

De muur is versierd met ronde gaten die gemakkelijk als treden kunnen dienen. Behoorlijk stom, als je niet van inbrekers houdt.

Jurcells missie kan beginnen. Hij gluurt door een gat de tuin in. Bomen. Struiken. Niets beweegt. Geen rottweiler te bekennen. Hij zet zijn voet in een van de onderste gaten en grijpt zich vast aan een gat daarboven. Hij trekt zich op en gluurt weer de tuin in.

Hij ziet geen hond, hoort geen gegrom. Link is dat, je weet nooit waar ze vandaan zullen komen. Hij fluit om ze naar het hek te lokken. Als ik niet weet waar ze zijn, ga ik de tuin niet in, denkt hij. Waar zijn die rothonden toch?

Zijn vader heeft hem geleerd dat je een hond die je aanvalt recht in zijn ogen moet kijken. Een hond mag nooit merken dat je bang bent. Hij moet voelen dat jij de baas bent.

Ja, ik ben de baas, denkt Jurcell. Maar hoe kan ik vijf honden tegelijk in de ogen kijken? Om de beurt? Ja, ik pak eerst de grootste. Als ik die heb getemd, volgt de op een na grootste. Zo doe ik dat. Tot ze alle vijf bang voor mij zijn.

Waar ben ik aan begonnen? Waarom maak ik alles altijd moeilijker dan het is? Waar is die zak met vergiftigd vlees? Gewoon over de muur kieperen, vijf minuten wachten, en iedereen is van die monsters af. Niet alleen ik, maar ook de burens, de postbode, de krantenjongen.

Voorzichtig klimt Jurcell verder langs de gaten omhoog. Een minuut later zit hij op de muur. Een been hangt in de tuin, een erbuiten. Hij fluit nog eens zacht, maar geen rottweiler laat zich zien. Zou Randy ze verzonnen hebben? Om hem bang te maken?

Om de proef nog zwaarder te maken dan hij al is? Nu moet hij in de tuin springen.

Op het moment dat hij ook zijn tweede been over de muur zwaait, ziet hij ze liggen. Vijf grote rottweilers. Ze liggen stil naast elkaar onder een struik. Hun grote koppen steken omhoog. Hun grote ogen zijn op hem gericht en hun grote witte tanden zijn in het donker goed te zien. Hun vacht glimt in het licht van een straatlantaarn. Jurcell zwaait zijn benen snel weer naar de andere kant van de muur.

Wat nu?

‘Jurcell, schiet op!’ sist de stem van Randy.

Hij staat met de anderen tegen de muur onder de benen van Jurcell. Ze kijken met z’n allen verwachtingsvol naar hem op.

‘Geef me een kalebas,’ fluistert Jurcell.

Een van de jongens gooit een kalebas omhoog. Jurcell vangt hem op en smijt hem zo ver mogelijk de tuin in. De vijf honden springen op en schieten op de kalebas af. Hun diepe gegrom bezorgt Jurcell koude rillingen. Dit lukt me nooit, denkt hij.

‘Spring!’ sist Randy. ‘Spring of geef ze het vergif. Je moet nu beslissen. We hebben niet de hele nacht de tijd.’

Jurcell hoort geritsel in de struiken langs de weg. Geen twintig meter bij de Saliña Black Cobra’s vandaan. Vanaf zijn hoge positie kan hij ze goed zien: daar liggen zeker veertig jongens, gewapend met kalebassen en slingers.

‘Een valstrik!’ schreeuwt hij.

De rottweilers komen op zijn geschreeuw af en springen hoog tegen de muur op. Hun machtige kaken klappen vlak onder Jurcells lichaam dicht. De honden vallen terug naar de grond en springen opnieuw. En opnieuw. En opnieuw... En ondertussen suizen de eerste kalebassen rakelings langs Jurcells hoofd. De jongens komen uit de struiken en rennen op de Saliña Black Cobra’s af.

‘De Santa Rosa Devils!’ schreeuwt Juni. ‘Iemand heeft ons verraden, iemand heeft ze verteld dat we hier zouden zijn. Dat kan alleen maar Jurcell geweest zijn, hij is nog geen officieel lid, hij...’

‘Houd je bek, man,’ schreeuwt Jurcell. ‘Niemand heeft mij verteld dat we hierheen zouden gaan.’

Een kalebas raakt zijn scheenbeen en hij tuimelt van de muur. Gelukkig aan de goede kant. Nou ja, goede kant? In ieder geval niet in de tuin bij de rottweilers. Dan nog liever de oorlog in.

Want oorlog is het. Een ware kalebassenoorlog is uitgebroken. De Saliña Black Cobra's staan letterlijk met de rug tegen de muur en kunnen geen kant op. Ze zijn een makkelijk doelwit. De Santa Rosa Devils zijn dichterbij gekomen en nemen hun vijand stevig onder vuur.

'Niet teruggooien!' commandeert Randy. 'Houd je kalebasen. Laat hen eerst hun voorraad volledig uitputten. Klim in een boom, zoek dekking.'

De Saliña Black Cobra's zoeken overal dekking, maar vinden die nergens. De Santa Rosa Devils hebben de overval perfect voorbereid. Ze moeten heel precies geweten hebben waar de Saliña Black Cobra's vanavond wilden toeslaan, want de boomstammen zijn gewikkeld in plastic vuilniszakken die ingesmeerd zijn met motorolie. De jongens kunnen de bomen niet in.

'Naar de greppels!' beveelt Randy.

Maar uit de greppels komen nog meer leden van de Santa Rosa Devils tevoorschijn. En ondertussen gaat het bombardement in alle hevigheid door. De kalebassen worden niet alleen gegooid, ze komen ook uit slingers. Die komen nog veel harder aan.

Het enige voordeel is, zoals Randy al had gezegd, dat de Saliña Black Cobra's zo steeds meer munitie krijgen. Maar ze mogen er nog steeds niet mee gooien van Randy, dus ze dansen als gekken heen en weer om alle kalebassen te ontwijken.

Jurcell kan bijna niet blijven staan, zo'n pijn doet zijn been, en dansen al helemaal niet. Hij weert de projectielen af met zijn handen en zijn armen, bloed druipt langs zijn polsen en uit zijn been.

Als ze m'n hoofd maar niet raken, denkt hij, dat is het belangrijkste: dat ze m'n hoofd niet raken. Goed dat hij niet alleen voetbalt, maar op school ook honkbal speelt. Hij kan de baan van de projectielen goed inschatten. Wanneer mogen ze nu eindelijk eens iets terugdoen?

'Nu!' schreeuwt Randy.

De Saliña Black Cobra's bukken zich, grijpen handenvol kale-

bassen en beginnen ze naar de Santa Rosa Devils te smijten. Het is of er een kalebassenmitrailleur op de vijand wordt leeggeschoten.

De jongens van Santa Rosa trekken zich terug, mikken niet meer zo nauwkeurig. Een van hun kalebassen vliegt over de muur heen en versplintert een raam van het huis van de Van Manenvelds.

Glasgerinkel en een loeiend alarm. Niet alleen honden. Daar moet heel wat te halen zijn.

Niemand denkt meer aan halen. Ze denken aan wegwezen. En snel ook. Ze kunnen smijten wat ze willen, er zijn gewoon te veel Santa Rosa Devils. De overmacht is te groot.

De Saliña Black Cobra's worden weer teruggedrongen naar de muur. Ze kunnen niet bij hun fietsen komen. De jongens van Santa Rosa dringen steeds verder op. Er is geen ontkomen aan.

'Oké. Genoeg!' gilt Randy.

Hij steekt zijn hand in zijn rugzak en trekt er een pistool uit. Hij richt het op de voorste jongens van Santa Rosa.

'Randy, ben je gek geworden!' schreeuwt Jurcell.

'Ik ben gek als ik mij door deze nietsnutten laat afmaken.'

Randy laat zijn pistool langzaam heen en weer gaan, hij neemt een voor een de jongens op de voorste rij onder schot.

'Waar is jullie leider?' vraagt hij. 'Als je mans genoeg bent, kom je nu tevoorschijn.'

'Als jij mans genoeg was, had jij geen pistool nodig,' schreeuwt een van de Santa Rosa Devils. 'Wij hebben aan kalebassen genoeg en we kunnen het ook nog wel met onze vuisten af.'

'Laat eerst jullie leider naar voren komen. Als hij laat zien dat hij niet bang is voor mijn pistool, leg ik het weg.'

De jongens op de voorste rij doen allemaal een stap opzij en uit hun midden komt een jongen naar voren. Zijn gezicht is wit in het licht van de lantaarn.

'Wat?' schreeuwt Randy. 'Jij?' Hij spuugt op de grond. 'Val je me hier ook al lastig? Daar zal ik dan eens en voor altijd een einde aan maken. Ik verslagen door een *makamba*? Nooit! En zeker niet door deze *makamba*.'

Hij richt zijn pistool.

'Gerrit!' gilt Jurcell. 'Wat doe jij hier, man?'

DRIE MAANDEN EERDER

Jurcell kijkt ongeduldig naar de geschiedenisjuf.

‘Hou nou toch op met kletsen,’ fluistert hij. ‘Laat me vrij.’

Jurcell houdt van geschiedenis en hij vindt het heerlijk als zijn lerares vertelt of voorleest, vooral als ze het in het Papiamento doet, zoals nu. Ze heeft een lieve stem en ze is de mooiste juf die je maar kunt bedenken. Meestal mag ze van Jurcell doorgaan met vertellen tot de school allang uit is, tot het avond is of nacht, maar vandaag wil hij dat ze ophoudt. Hij wil weg, de deur uit, de straat op, naar huis.

Het komt door Taïma. Of door Gerrit. Nee, door Taïma.

Het is de eerste dag na de kerstvakantie. Jurcell zit al een halfjaar met deze jongens en meisjes in de brugklas, maar echte vrienden heeft hij nog niet. Alleen Taïma is met hem meegekomen van de basisschool. Zij is zijn vriendin, eigenlijk meer een vriend, een maatje. Je kunt over van alles met haar praten. Ze is zo eigenwijs dat het grappig is.

Taïma ligt met haar hoofd op haar armen en luistert naar het verhaal van de lerares. Maar ze kijkt niet naar haar. En ook niet naar Jurcell. Ze kijkt naar Gerrit. En dat doet ze nu al zeker een kwartier. Doe je ogen dicht, denkt Jurcell. Val in slaap!

Buiten zitten ouders in hun auto's met de airco aan te wachten tot de school uitgaat. Net een enorme duizendpoot, al die auto's in een rij half op het trottoir. Een duizendpoot met poten van rubber en schubben van metaal. Aan de overkant van de weg zit een hond in een tuin. Hij is vastgebonden aan een boom en moet de voordeur bewaken. Zielig, denkt Jurcell. Honden horen niet aan een boom. Jongens horen niet op school. Die moeten voetballen. Zet een alarm op je huis en laat je hond vrij. Hij kan niet zien of de auto van zijn vader er al is. Zijn vader staat altijd aan de achterkant van de school. Daar is het minder druk. Papa mag vandaag absoluut niet te laat zijn.